

ilustrovala Katarína Tkovičová

Ukradená písmenka

čte ní
pro
prv / ňáč
ky

čte ní
pro
prv ňáč
ky

Lenka Rožnovská
ilustrovala Katarína Khovičová

Ukradená písmenka

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Lenka Rožnovská

Ukradená písmenka

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4955. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Katarína Ilkovičová (www.katarinailkovic.com)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2012

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2012
Cover Illustration © Katarína Ilkovičová

ISBN 978-80-247-4424-7

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8298-0 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8299-7 (ve formátu EPUB)

Obsah

Předmluva	7
Klokan Vendelín	9
Ve škole	13
Ukradená písmenka	17
Pohádka za písmenko A	21
Pohádka za písmenko D	25
Pohádka za písmenko G	29
Pohádka za písmenko I	33
Pohádka za písmenko L	37
Pohádka za písmenko O	41
Pohádka za písmenko R	45
Pohádka za písmenko T	49
Pohádka za písmenko X	53
Pohádka za písmenko Ž	57
Klokaní smutek	61
Navrácení písmenek	65
Noví žáci	69

Předmluva

Hop a skok, dva klokani
touží mítí vzdělání.

Ve škole se mají k světu,
umí napsat každou větu.

Brašnu nosí na břicho,
v lavici sedí tiše.

Chtějí toho hodně znát,
co je plus a co je krát.

Nejvíce je však baví čtení,
tento um si zvláště cení.

Tak hop, kamarádi, nenechte se klokany
zahanbit a hurá do čtení!

Klokan Vendelín

V jedné zahradě za ohradou žije máma klokanice. Ve své kapse nosí malého klokana Vendelína.

Klokan Vendelín je pěkně neposedné zvířátko. V mámině kapsičce dlouho nevydrží. Často z ní vyskakuje. Hned je tu, hned zase tamhle. Máma klokanice s ním má patálii. Každý den mu říká: „Vendelíne, neskákej tolik, unavíš se.“ Ale Vendelín neposlechne. Když může, vyskočí z kapsy. Hop a hop, skáče po zahradě. Už ji zná celou. Ví, kde co roste, ví, o který kámen může zakopnout. Malý nezbeda by chtěl poznat, jaký svět je za ohradou.

Jednou ráno se sluníčku nechtělo vstávat. Máma klokanice také ještě spala. Jen Vendelína už svrběly nohy, chtěl si je protáhnout skákáním. Hup a je z kapsičky venku. Hup a hop. Hup a hop. Hup, hup a skok.

„Páni, já jsem přeskočil ohradu!“ podivil se Vendelín nad svým výkonem.

Už už chtěl na mámu zavolat, ať se podívá, co dokázal, ale pak zakroutil hlavou. „I kdepak, nebudu mámu budit, raději se rozhlédnu po světě.“

Jak si Vendelín usmyslel, tak udělal. Přeskákal zbytek zahrady a malý lesík, až se dostal na cestu, která vedla do vesnice.

I ve vesnici bylo ticho, i tady si ještě lidé nepromnuli oči a nepopřáli dobrého jitra. Ale Vendelínovi to nevadilo, byl jako ve snu. Všechno bylo jiné, nové. A všechno se mu zdálo krásné. Najednou klokan Vendelín uviděl budovu s nějakým nápisem. Kdyby uměl číst, přečetl by si, že je to ŠKOLA.

Budova byla krásně bílá, měla červenou střechu a velké dřevěné dveře. A ty dveře, u všech klokaních skoků, ty dveře byly

otevřeny! Pan školník Dobrásek je zapomněl zavřít. Vendelín neváhal ani chvíličku. Jako vzorný žáček, co nikdy nezapomene domácí úkol, dvěma skoky zdolal všechny schody.

Hup. Hop. A je ve škole.

Ve škole

Ve škole Vendelín zamířil rovnou do 1. A. Dostákal před tabuli. Zastavil se a až nyní si všechno řádně prohlédl.

Do všech klokaních kapes! Takovou parádu ještě nikdy neviděl!

Lavice a židle byly vyrovnány jako vojáci na přehlídce. Však jim také velel učitelský stůl. Všude na stěnách visely obrázky zvířat.

Nejvíce klokana zaujala tabule. Na co ta černá placka asi je? Klokán Vendelín se pověsil na tabuli. Vjú. Pod jeho tíhou tabule sjela dolů. Aha. Ona je to klouzačka s houpačkou, pomyslel si Vendelín. Znovu dal tabuli nahoru, pověsil se na ni a vjú. Zase sjel dolů. A znovu a rychleji. Dát nahoru, sjet dolů. Dát nahoru, sjet dolů. Vendelín už je udýchaný, ale jezdí dál. Hra se mu líbí. Tabule se na klokana zlobí.

Skřípe a vrže. Najednou se zasekne. Nejde dát ani nahoru, ani dolů. Klokán Vendelín si odfrkl. Nehybná tabule už ho nezajímá. Musí si najít jinou zábavu.

Ale kde? Třeba tamhle vzadu ve skříni? Vendelín ji opatrně otevřel a vydechl: „Poklad! Tady je věcí!“ Klokán začal svůj objev prozkoumávat. Nejprve hmátl pro zelenou voskovku. Kousl do ní. Brr. Nechutnala mu. Asi ještě není zralá. Kousl do červené voskovky, ale ani ta mu nebyla pochuti.

Vendelín ztratil o voskovky zájem. Právě objevil temperové barvy. Vzal tubu se žlutou barvou, zmáčkl ji. Tssss. Barva vystříkla. Aha. To je barevný vodotrysk, řekl si Vendelín. A už řadí i s ostatními barvami. Stříká kolem sebe jako hasič uprostřed požáru.

Barvy došly. Zdobí teď klokana Vendelína, který je barevnější než duha.

„Už bych se měl vrátit, ať máma nemá starosti,“ broukl si pod nos malý umělec. Pak se zarazil: „Měl bych si vzít něco na památku.“ Do očí mu padla tabule s písmenky. Písmena mu připomínala broučky. Neváhal a lup, lup, několik písmenek z abecedy vyloupl.

Hop a hop. A jak se dostal do školy, tak se z ní také dostal ven.

Ukradená písmenka

Vendelín hopsal spokojeně domů. Kdo však měl ke spokojenosti daleko, byl pan školník Dobrásek. Když vstoupil do 1. A, spráskl ruce, vyvalil oči, povytáhl obočí.

„U všech školních myší, co se tady dělo? Kdo vypatlal všechny barvy? To je nadělení! Copak se děti můžou učit v takovém nepořádku?“

Pan školník Dobrásek rychle zaběhl pro kyblík, hadr a smeták. Zkušeně se pustil do uklízení.

Sotva umyl poslední barevný cákanec, opřel se o smeták, dlaní si utřel zpocené čelo a vylekal se podruhé. Pohledem zavadil o tabuli s abecedou, kde chyběla písmenka. „Kdo ukradl písmenka? Jak se teď děti budou učit číst a psát!“

Školník Dobrásek vyběhl před školu. Snad ještě zahlédne písmenkového zloděje. Ale kde

tomu už byl konec! Naštěstí za sebou poberta nechával barevné stopy. Pan školník se po nich vypravil.

Nejdříve krácel po cestě, pak to vzal přes malý lesík a zahradu, až došel ke klokaní ohradě.

Uprostřed ohrady seděl Vendelín a hrál si s písmenky.

„Hej, zloději zlodějská, ihned mi to vrať!“
rozkázal pan školník.

Klokan Vendelín se lekl. Rychle se schoval mámě do kapsy.

Mámě klokanici se nelíbilo, že byl její klokaní synek nazván zlodějem. Chytila Vendelína za ucho a vytáhla ho ven.

„Vendelíne, ty jsi tomu pánovi něco vzal?“
Vendelín zakroutil hlavou. Ale to už tu byl pan školník.

„Vzal! Ve škole jsi ukradl písmenka!“

Vendelín se
rozplakal. „Já nechtěl
nic ukrást. Já, já... já
byl poprvé ve světě, a tak
jsem si z něho chtěl něco
přinést.“

Máma klokanice
si překvapeně
zakryla ústa. Pan
školník se zamračil
a vzal Vendelínovi
písmenka. Když však
uviděl, jak je klokánek
smutný, dobrácky ho pohladel. „Tak víš co,
Vendelíne, já ti za každé navrácené písmenko
řeknu pohádku.“

Klokaní kluk se blaženě usmál a pan školník
mu začal vyprávět hned deset pohádek
najednou.

